

Arrest

nr. 329 763 van 11 juli 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2024 met refertenummer 120406.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 juni 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam op 15 augustus 2021 naar Nederland om er E.H.D., de man met wie zij op 23 oktober 2020 in Marokko in het huwelijk trad, te vervoegen. Zij was in het bezit van een visum type D. De Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst nam op 14 februari 2022, op grond van de vaststelling dat haar huwelijk met E.H.D. werd ontbonden, de beslissing om verzoeksters verblijfsvergunning in te trekken.

Op 8 juli 2022 diende verzoekster, in functie van haar Nederlandse vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 5 januari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoekster diende op 19 januari 2023, in functie van haar Nederlandse vader, opnieuw een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde nam op 12 juli 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Tegen deze beslissing stelde verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwierp bij arrest nr. 296 793 van 9 november 2023.

Verzoekster dient op 28 november 2023 voor de derde keer een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van haar Nederlandse vader. Op 26 juni 2024 neemt de gemachtigde wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28/11/2023 werd ingediend door:

*Naam: S. (...) Voornaam: K. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) 1987
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar vader, genaamde S. (...) H. (...) (RR (...)) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Er dient bij huidige aanvraag opgemerkt te worden dat betrokkene in casu geen nieuwe elementen toevoegt in het kader van de afhankelijkheidsrelatie, ten opzichte van de voorgaande aanvragen gezinshereniging ingediend op respectievelijk 8/07/2022, en 19/01/2023. Deze werden allen geweigerd gelet betrokkene niet afdoende kon aantonen ten laste te zijn van haar Nederlandse vader van in het land van herkomst of origine tot aan de aanvraag gezinshereniging. De voorgaande aanvraag gezinshereniging ingediend op 19/01/2023 werd geweigerd middels een bijlage 20 op 12/07/2023. Betrokkene stelde beroep in tegen deze weigeringsbeslissing, doch verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dit beroep met het arrest RvV 298729 op dd 10/11/2023.

Betrokkene komt zodoende ook niet tegemoet aan de bezwaren die werden gesteld in het verwerpingsarrest RvV 298729 van de RVV. Om aan te tonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, legde betrokkene bij vorige aanvraag gezinshereniging de volgende stukken voor:

- Marokkaans paspoort met n° (...) en met D visum geldig voor Nederland vanaf 23/07/2021 tot 21/10/2021.*
- Uitreisstempel 15/08/2021 en inreisstempel Amsterdam 15/08/2021.*
- Attestation de revenu N°(...)/2022 dd. 27/07/2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij geen enkele vorm van inkomsten had voor het jaar 2022. Dit attest spreekt enkel voor het jaar 2022 en zegt verder niets over voorgaande jaren waarin betrokkene over eventuele inkomsten kon beschikken in het land van herkomst of origine.*
- Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation-taxe de service communaux (TH/TSC) N°(...)/2022 dd.26/07/2022 waaruit blijkt dat zij niet is onderworpen aan huisvestingbelasting en gemeentebelastingen. Dit attest vermeld uitdrukkelijk 'Déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé le'. Dit attest is dus een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.*
- Afschrift betaalrekening ING op naam van de heer H S. (...) , met adres (...). Stortingen voor de maanden december 2021 tot en met juli 2022 telkenmale ten bedrage van 350 euro. Deze bedragen werden eveneens op een Nederlandse ING rekening gestort op naam van mevrouw K. (...) S. (...).*

- 4 Stortingsbewijzen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene via ChaabiBank dd 25.06.2020, dd 23.07.2020, dd 27.08.2020, dd 21.09.2020 aan betrokkene telkens ten bedrage van 200 euro.
- Negatieve mededeling dd 07.02.2023 van het Kadaster van Apeldoorn (Nederland) op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij niet voorkomt in de openbare registers als zakelijk rechthebbende op enig registergoed.
- Verklaring geregistreerd inkomen 2022 dd 09.03.2023 van de Belastingdienst van Apeldoorn (Nederland) op naam van K S. (...) waaruit blijkt dat er geen inkomen bekend is.
- Echtscheidingsakte dd 24/01/2022 uit Nederland waaruit blijkt dat mevrouw op 24.01.2022 van haar echtgenoot is gescheiden + met verzoekschrift en vonnis bij. In het vonnis is opgenomen dat mevrouw bij haar broer verblijft op het moment van de echtscheiding
- Huwelijksakte S. (...), K. (...), Marokko (...) met E. (...) H. (...) D. (...) 2/06/1983 op 23/10/2020
- Beschikking van de Nederlandse IND dd.14.02.2022 waarin is opgenomen dat een einde wordt gesteld met terugwerkende kracht vanaf 16.11.202. Betrokkene werd daarbij gevraagd binnen de 4 weken het land te verlaten.

Naast het Marokkaans paspoort, en de verwantschapsdocumenten werden er ter staving van de afhankelijkheidsrelatie ditmaal volgende nieuwe bewijzen voorgelegd:

- Verblijfsvergunning uit Nederland met geldigheidsduur tot 27.07.2026
- Attest geen steun OCMW Kalmthout op naam van S. (...), H. (...) (RR (...)) en op naam van mevr. S. (...) K. (...) dd 12/02/2024
- Overzicht betalingen (SVB Sociale Verzekeringsbank) op naam van S. (...), H. (...) (RR (...)) dd 24/03/2024
- Federale pensioendienst dd 13/07/2023: S. (...), H. (...) (RR (...)): IGO juni 2023 en juli 2023
- Attest Solidaris dd 26/02/2024
- Huurovereenkomst uit Nederland met als huurders S. (...), H. (...) (RR (...)) en S. (...) K. (...)
- Inburgeringsattest, bewijs van Nederlandse les,
- Marokkaans diploma op naam van betrokkene

Zoals reeds opgemerkt blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij (aan de hand van de inreisstempels in het paspoort) de Schengenzone is binnengekomen op 15/08/2021 te Amsterdam/Schiphol. Uit hetzelfde paspoort blijkt geen uitreistempel uit de Schengenzone en kan dus gesteld worden dat betrokkene de Schengenzone nooit heeft verlaten. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene is ingeschreven in het VR op 27/07/2022. Voorafgaandelijk aan haar verblijf in België staat vast dat ze in Nederland verbleef als gezinslid van een Nederlander. Alle bewijsstukken met betrekking tot enig onvermogen in Marokko en/of bewijsstukken waaruit zou moeten blijken dat zij voorafgaandelijk aan haar komst naar Nederland ten laste was van de referent, dienen aldus buiten beschouwing te worden gelaten. Mevrouw verbleef voorafgaandelijk aan haar komst naar België in Nederland, aldus dient de afhankelijkheid van in het land van herkomst, Nederland, te worden aangetoond en niet vanuit het land van origine. Uit het dossier blijkt dat voor zover zij legaal in Nederland verbleef, zij ten laste was van haar echtgenoot. Er staat expliciet in de echtscheidingsakte dat mijnheer financieel voor alles instond, dat mevrouw niets heeft bijgedragen. Aldus kan niet worden gesteld dat zij in Nederland ten laste was van de referent, ze was ten laste van haar echtgenoot.

Kennelijk verloor zij op 14.02.2022 haar recht op verblijf ten gevolge de echtscheiding. Zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel dat ze ten gevolge de beslissing heeft gekregen. Voor zover mevrouw nadien aldus onvermogen was, was dit een gevolg van illegaal verblijf in Nederland. Onafgezien daarvan dient opgemerkt te worden dat de 350 euro die zij overgemaakt kreeg van haar vader niet volstaat om in Nederland mee in de eigen bestaansmiddelen te voorzien gezien de levensduurte in Nederland. Het feit dat mijnheer mee op het originele huurcontract in Nederland staat waar mevrouw claimt te hebben verbleven nadat ze haar verblijfsrecht was verloren, wil niet zeggen dat hij die huur heeft betaald. Er staat wel degelijk nog een andere persoon op dat huurcontract en er werden geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat hij de huur betaalde. Bovendien is de referent helemaal niet vermogen genoeg om ook nog huur in Nederland te betalen voor een woning waarin hij zelf niet woonachtig is. De referent geniet boevenop zijn pensioen uit Nederland, in België IGO of inkomensgarantie voor ouderen. Dat is een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Mijnheer is dus zelf gedeeltelijk ten laste van de sociale bijstand in België. Hoe iemand die zelf behoeftig is en oud bovendien, in staat zou moeten zijn om een jonge vrouw ten laste te nemen, dat is toch een compleet raadsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in haar arrest van 9.11.2023 voorgaande vaststellingen ook al gedaan, er is daarom niets gewijzigd in de situatie van betrokkene.

Gezien betrokkene niet op een afdoende manier heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst tot op heden financieel en/of materieel ten laste was van de

referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van de procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de dochter van dhr. S. (...) H. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Zij diende een aanvraag gezinshereniging cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Genoemd wetsartikel luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn’ bewezen. Zo werden er om te beginnen 12 geldverzekeringen voorgelegd, die enerzijds betrekking hebben op de periode dat verzoekster nog in Marokko verbleef (dus voor zij het Schengengebied binnenkwam) en anderzijds betrekking hebben op de periode dat verzoekster in Nederland verbleef.

(Stukken 4 – 5)

Verwerende partij aanvaardt dit niet als bewijs van afhankelijkheidsrelatie; men stelt dat het enerzijds gaat om naar Nederland en anderzijds dat het maar om 4 stortingen gaat in de periode voor zij naar Schengen kwam.

Met dergelijke motivering toont verwerende partij een onzorgvuldige houding aan, en een schending van het motiveringsbeginsel, daar er met geen woord gerept wordt over de (relationele) historiek in dit dossier, hetgeen nochtans van belang is om het ten laste zijn van de vader aan te tonen.

Namelijk: Verzoekster kwam inderdaad in augustus 2021 het Schengengebied binnen, nl. zij kwam aan in Nederland. In de periode hiervóór werd zij reeds financieel gesteund door haar vader, de referentiepersoon, omdat zij ten laste was van hem, want onvoldoende vermogend in Marokko (zie infra). (Stuk 5)

In Nederland kwam verzoekster haar echtgenoot vervoegen. Zij huwden op 23.10.2020. De geldverzekeringen naar Marokko dateren van vlak vóór dit huwelijk! Nadien werd verzoekster logischerwijs onderhouden door haar (inmiddels ex-)echtgenoot.

Verzoekster en haar ex zijn gescheiden op 24.01.2022 (officiële uitspraak); verzoek tot echtscheiding werd ingediend op 20.12.2021. (Stukken 6 – 7)

Tijdens het huwelijk en tot aan het verzoek tot echtscheiding werd verzoekster onderhouden door haar echtgenoot. De geldverzekeringen vanwege de referentiepersoon beginnen opnieuw na dit verzoek tot echtscheiding, t.t.z. in december 2021 tot aan de aankomst van verzoekster in België bij haar vader in juli 2022! Verwerende partij erkent deze periode, doch rept met geen woord over het huwelijk en de echtscheiding van verzoekster in Nederland, hetgeen nochtans van belang is én ondanks deze documenten wel werden overgemaakt.

De geldverzekeringen dateren dus van vóór de eerste aanvraag gezinshereniging en van voor de komst naar België. Op de periode van het huwelijk na, werd er door de referentiepersoon sinds juni 2020 geld overgemaakt aan verzoekster, op consequente wijze (elke maand), zodat dit als een regelmatig inkomen voor verzoekster kan beschouwd worden om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud.

Bij de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging legde verzoekster evenwel nieuwe stukken voor waaronder het bewijs dat haar vader de huur van zijn dochter de facto betaalde. Het is wel degelijk de referentiepersoon die de huurgelden betaalde. Verzoekster wenst in dat opzicht te verwijzen naar stukken 11 - 12 ...

Ook vervulde verzoekster haar dossier met krachtige bewijsstukken. (Stuk 12)

Naast Marokko, kan Nederland hier wel degelijk gezien worden als herkomstland. Voor een derdelander die verklaart ten laste te zijn van de Unieburger, is het ‘land van herkomst’ (dit kan een lidstaat of een derde land zijn) de staat waar hij verbleef op het ogenblik dat hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen, i.e. Nederland. Dat heeft het Hof van Justitie bevestigd in het arrest Rahman (Conclusie advocaat-generaal BOT van 27 maart 2021 bij de zaak C-83/11, Rahman, §91; HvJ (GK) 5 september 2012, nr. C-83/11, Rahman, §31. De RvV heeft al meermaals bevestigd dat het ‘land van herkomst’ dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit van het derdelands familielid of de Unieburger hoeft te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt (dus in casu niet België, doch Nederland kan wel degelijk beschouwd worden als ‘land van herkomst’) (RvV 15 februari 2017, nr. 182.287; RvV 21 februari 2017, nr. 182.559; RvV 24 februari 2017, nr. 182.881; RvV 24 februari 2017, nr. 182.898; RvV 6 maart 2017, nr. 183.360). Dat verzoekster haar Nederlandse verblijfstitel daarbij verloren is (n.a.v. de echtscheiding) mag ook niet ter zake doen, daar het Hof van Justitie stelt dat het vereisen van een voorafgaand wettelijk verblijf van het derdelands familielid in

een andere lidstaat in strijd is met de Richtlijn 2004/38 (HvJ (GK) 25 juli 2018, nr. C-127/08, Metock, §53-54; Europese Commissie, Verslag van 10 december 2008 Commissie aan Europees Parlement en Raad over de toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Brussel, 2008, COM(2008) 840 definitief, 4.).

Tot slot stelt verwerende partij, met betrekking tot deze geldverzendingen, dat er niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoekster onvermogen was en dus dat deze gelden bedoeld waren om in haar levensonderhoud te voorzien. Quod non (zie infra)!

Verwerende partij dient louter te beoordelen of de voorwaarden van de wet werden voldaan, i.e. of er een effectieve financiële afhankelijkheidsrelatie bestond en dus het 'ten laste' zijn is bewezen.

6.

Verzoekster wenst in deze zin te nog verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het 'ten laste' zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzendingen en de attesten van onvermogenheid (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger (vóór en onmiddellijk na haar huwelijk) omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, zoals hieronder verder zal blijken.

7.

Verzoekster toonde tevens haar onvermogenheid op afdoende wijze aan.

Vooreerst toonde verzoekster aan dat zij geen bezittingen heeft in Nederland, noch inkomsten. Gedurende haar hele (deels legale) verblijf in Nederland werd zij onderhouden door haar echtgenoot; nadien door haar vader (referentiepersoon). Gedurende haar huwelijk, woonde zij uiteraard bij haar toenmalige echtgenoot; nadien werd haar woonst geregeld en betaald door haar vader, de referentiepersoon. (Stukken 8 – 9)

Daarnaast toonde verzoekster tevens haar onvermogensheid in Marokko aan. Zo legde zij een attest voor waaruit blijkt dat zij geen enkele vorm van inkomsten heeft aldaar (noch uit werk, noch uit (on)roerende goederen, noch uit andere bronnen,...). Het klopt niet dat dit attest louter betrekking zou hebben op het jaar 2022 zoals verwerende partij stelt. Het werd opgemaakt in 2022; er wordt nergens vermeld dat het louter betrekking heeft op het jaar 2022. Bovendien – indien het attest werd opgemaakt in juli 2022 – heeft het sowieso (minstens) betrekking op inkomstenjaar 2021 en toen verbleef verzoekster nog in Marokko. Zij legde tevens een attest voor waaruit blijkt dat zij geen huisvestings- en gemeentebelasting dient te betalen (bij gebrek aan eigendommen). Ook in Marokko woonde verzoekster immers in een woning van haar vader, de referentiepersoon. Van dit laatste attest stelt verwerende partij dat het een verklaring op eer betreft, doch het betreft een attest van een Marokkaanse overheid, na verificatie, dat gebruikt mag worden in rechte en wel degelijk bewijswaarde heeft. (Stuk 10)

Verzoekster heeft wel degelijk onvermogensheid (zowel in Nederland, als in Marokko) op afdoende wijze aangetoond, nl. dat zij geen roerende/onroerende goederen bezit + dat zij geen enkele inkomstenbron heeft, en dat zij dus in armoede leeft.

Verzoekster heeft aldus op alle vlakken haar onvermogensheid aangetoond. De bewijslast ligt bij haar in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten. In casu nog meer of andere attesten gaan verwachten van verzoekster, is is iets onmogelijks verwachten van haar.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin:

Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (eigen onderlijning):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met ‘andere delen van Marokko’. De beoordeling dat de voorgelegde attesten ‘niet relevant’ zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de ‘voorgaande jaren’ en niet handelen over ‘andere delen van Marokko’, is kennelijk onredelijk.”

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 (eigen onderlijning):

“Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verweerder mag dus wel verwachten dat verzoekster dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de

bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer op personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, §40).”

Of ook nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 (eigen onderlijning):

“Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

[...]

De verwerende partij stipt aan dat het niet bezitten van onroerende goederen op zich geen teken van onvermogen is. [...] Ze vervolgt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat de verzoekende partij toch inkomsten heeft.

[...]

De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij, in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, in casu de negatieve bewijslast met betrekking tot het onvermogen van de verzoekende partij onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om haar onvermogen aan te tonen terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt.”

Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland (zowel Marokko als Nederland) bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

In casu werden er in de periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging (op de duur van het huwelijk na) gelden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster. Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze talrijke geldverzendingen. Tevens, gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst onvoldoende inkomsten/middelen/eigendommen had (zie stukken supra), was verzoekster wel degelijk aangewezen op deze financiële steun van de referentiepersoon, om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Tevens stelt verwerende partij onterecht dat de referentiepersoon onvermogen zou zijn, quod non! De referentiepersoon beschikt inderdaad over een pensioensinkomen van 2.000 EUR uit Nederland. Dit is ruim genoeg om ook zijn dochter financieel ten laste te nemen. (Stuk 9)

Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is dan ook gegrond.”

3.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“1. Ten overvloede merkt verwerende partij op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2. Verzoekende partij gaat echter voornamelijk inhoudelijk in op de bestreden beslissing waardoor zij in realiteit de materiële motiveringsplicht aanvoert. Deze materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen in de aanvraag van verzoeker heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet waarom zij van oordeel is dat deze elementen niet kunnen leiden tot een toekenning van de aanvraag gezinshereniging.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. De aanvraag gezinshereniging werd, intussen voor de derde maal, door verzoekende partij ingediend in functie van steeds dezelfde referentiepersoon zijnde haar Nederlandse vader en dit bijgevolg op basis van artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

*“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
(...)*

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;»

In casu stelt verzoekende partij in het land van herkomst (Marokko) als ook in Nederland gedurende een bepaalde periode ten laste geweest te zijn van haar vader, waardoor zij meent dat dit artikel van toepassing zou zijn.

De bestreden beslissing geeft hierover aan dat verzoekende partij om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het

bewijs dient te leveren dat zij ten laste is van haar Nederlandse vader in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

Om als “ten laste” te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, dus van voor hun aankomst in het Rijk en dit tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging.

4. Het komt bijgevolg toe aan verzoekende partij om stukken voor te brengen waaruit zou moeten blijken dat zij inderdaad deel uitmaakte van het gezin in het land van herkomst en/of financieel ten laste zou zijn van

haar vader welke de Nederlandse nationaliteit bezit, maar in België woonachtig is en hier verblijfsgerechtigd is.

Verzoekende partij verwijst in hoofddorde voornamelijk naar een reeks geldstortingen; het attest waaruit moet blijken dat zij geen onroerend goed bezit in Marokko en Nederland en het attest dat zij geen bron van inkomsten had in Marokko of toch minstens voor een bepaalde periode.

Na het ontvangen van deze stukken heeft verwerende partij een grondig onderzoek gevoerd naar de inhoud en bewijswaarde van deze stukken.

Verwerende partij herneemt de door verzoeker neergelegde stukken en geeft hierbij aan dat er enerzijds reeds bij de vorige aanvragen een reeks stukken werd voorgebracht die zij ook nu herneemt. Daarbij werd de aanvraag van nu uitgebreid met een reeks andere en bijkomende stukken. De bestreden beslissing gaat deze volledig en in het geheel beoordelen als volgt:

[...]

De bestreden beslissing gaat verder in op de specifieke situatie van verzoekende partij nu zij eerder het Schengengrondgebied betrad via Nederland en daar ook een hele tijd verbleef met haar echtgenoot. Het blijkt daarenboven dat verzoekende partij ten laste was van haar echtgenoot wanneer zij in Nederland verbleef. Ook over het vervolg van haar verblijf in Nederland en de omstandigheden ter plaatse zal de bestreden beslissing oordelen.

Er wordt meer bepaald aangegeven dat:

[...]

Verzoekende partij toont bijgevolg dan ook niet aan 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon zoals de Vreemdelingenwet dit voorziet. Uit het geheel aan de voorgelegde gegevens blijkt niet voldoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de referentiepersoon en verzoekende partij die een toekenning van een verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Door louter te verwijzen naar de stukken die werden voorgelegd, te menen dat deze gegevens wel degelijk volstaan, slaagt verzoekende partij er niet in de concrete beoordeling en specifieke motivering van de voorgelegde stukken te weerleggen.

De combinatie van deze vaststellingen leidt er toe dat verwerende partij terecht volgende conclusie zal trekken uit het geheel van de voorgebrachte stukken:

"Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene."

5. Conform de bepalingen van artikel 52, §4, 5e lid van het K.B. van 08.10.1981 heeft verwerende partij aan verzoekende partij een bijlage 20 afgeleverd.

Er werd met andere woorden een degelijk, individueel en zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de beweringen van verzoekende partij en na afweging van de elementen uit het dossier werd er besloten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie.

6. Inzake het door verzoekende partij opgeworpen arrest van Uw Raad dat zou oordelen dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is en van ondergeschikt belang, citeert verwerende partij de betreffende passage uit het vermeld arrest: "Wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27)."

Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoonst.

Uit de voorgelegde stukken is gebleken dat de beperkte geldwaarde van de stortingen niet van die aard zijn om te kunnen voldoen in de basisbehoeften, doch eerder dienen te worden beschouwd als 'wenselijke bijkomende hulp'.

De interpretatie van verzoekende partij van vermeld arrest kan dus niet worden gevolgd. Daarbij blijft verzoekende partij tevens in gebreke om een direct verband tussen de informatie in deze arresten en haar persoonlijke situatie aan te tonen. Verzoekende partij toont inderdaad niet aan in hoeverre de situatie zoals beschreven in de arresten vergelijkbaar is. Het komt echter duidelijk aan verzoekende partij toe, wanneer zij zich wenst te beroepen op situaties waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar zijn om ook aan te tonen dat de situatie inderdaad vergelijkbaar is met de hare. Bijgevolg volstaat het niet om zich te beperken tot overwegingen van algemene orde, men moet ook aantonen dat de vergelijkbaarheid van beide situaties er is wat in dit concrete geval niet gebeurt.

7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

9. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

10. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

11. Ten overvloede merkt verwerende partij nog op dat het rechtszekerheidsbeginsel een beginsel is dat uit de rechtsstaat voortvloeit dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling.

12. Eveneens ten overvloede merkt verwerende partij op dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen.

Verzoekende partij toont hoegenaamd niet aan dat in casu aan deze voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk

13. Het opgeworpen middel is dan ook ongegrond."

3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die

met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoekster heeft voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van haar Nederlandse vader die in België verblijft, met toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

*§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
[...]*

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verzoekster stelt in essentie dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat de door haar aangebrachte overtuigingsstukken niet toelaten te concluderen dat zij ten laste is van haar vader.

Wat betreft het begrip “ten laste” zoals voorzien in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan, zoals verzoekster ook zelf aangeeft, worden verwezen naar de interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) aan dit begrip heeft gegeven. Dit rechtscollège oordeelde reeds dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia; HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes).

De Raad merkt in eerste instantie op dat verweerder heeft vastgesteld dat verzoekster de Schengen-zone is binnengekomen op 15 augustus 2021. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift uitdrukkelijk aan dat deze vaststelling correct is.

Aangezien verzoekster voor haar komst naar België in Nederland verbleef, diende zij aan te tonen dat zij in dat land ten laste was van haar Nederlandse vader. Verzoekster licht toe dat zij vanaf het ogenblik dat ze de scheiding van haar ex-echtgenoot aanvroeg, en dus vanaf december 2021, in Nederland ten laste viel van haar vader. Verzoekster betoogt dat ze bij de voorliggende verblijfsaanvraag bewijzen heeft voorgelegd die onder meer aantonen dat haar vader voor haar de huurprijs betaalde. Daarentoent wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Mevrouw verbleef voorafgaandelijk aan haar komst naar België in Nederland, aldus dient de afhankelijkheid van in het land van herkomst, Nederland, te worden aangetoond en niet vanuit het land van origine. Uit het dossier blijkt dat voor zover zij legaal in Nederland verbleef, zij ten laste was van haar echtgenoot. Er staat expliciet in de echtscheidingsakte dat mijnheer financieel voor alles instond, dat mevrouw niets heeft bijgedragen. Aldus kan niet worden gesteld dat zij in Nederland ten laste was van de referent, ze was ten laste van haar echtgenoot.

Kennelijk verloor zij op 14.02.2022 haar recht op verblijf ten gevolge de echtscheiding. Zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel dat ze ten gevolge de beslissing heeft gekregen. Voor zover mevrouw nadien aldus onvermogen was, was dit een gevolg van illegaal verblijf in Nederland. Onafgezien daarvan dient opgemerkt te worden dat de 350 euro die zij overgemaakt kreeg van haar vader niet volstaat om in Nederland mee in de eigen bestaansmiddelen te voorzien gezien de levensduurte in Nederland. Het feit dat mijnheer mee op het originele huurcontract in Nederland staat waar mevrouw claimt te hebben verbleven nadat ze haar verblijfsrecht was verloren, wil niet zeggen dat hij die huur heeft betaald. Er staat wel degelijk nog een andere persoon op dat huurcontract en er werden geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat hij de huur betaalde. Bovendien is de referent helemaal niet vermogen genoeg om ook nog huur in Nederland te betalen voor een woning waarin hij zelf niet woonachtig is. De referent geniet boevenop zijn pensioen uit Nederland, in België IGO of inkomensgarantie voor ouderen. Dat is een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Mijnheer is dus zelf gedeeltelijk ten laste van de sociale bijstand in België. Hoe iemand die zelf behoeftig is en oud bovendien, in staat zou moeten zijn om een jonge vrouw ten laste te nemen, dat is toch een compleet raadsel.”

Verweerder motiveert aldus dat er geen bewijzen werden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon de huur betaalde en dat er nog “een andere persoon” op het huurcontract wordt vermeld.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat een ambtenaar van de gemeente Kalmthout op 25 maart 2024 per e-mail aan verweerder een aantal bijkomende stukken heeft overgemaakt die verzoekster ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag heeft ingediend. Het betreft onder meer een huurovereenkomst afgesloten op 1 december 2021 tussen mevrouw M. H. – zijnde de verhuurder – en verzoekster en de Nederlandse referentiepersoon – zijnde de huurders. Uit de huurovereenkomst blijkt dat de huurprijs maandelijks 250 euro bedraagt. Daarnaast brengt verzoekster eveneens een ‘afschrift betaalrekening’ van ING bank bij op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat de referentiepersoon aan mevrouw M. H. voor de maanden januari, februari, maart, april, mei en juni 2022 telkens een bedrag van 250 euro heeft overgemaakt met als beschrijving steeds “*huur maand ...*”. Aldus moet verzoekster worden gevolgd waar ze aanvoert dat ze, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, weldegelijk stukken heeft aangebracht die bewijzen dat de referentiepersoon haar huurgelden betaalde. De Raad ziet daarnaast niet in waarop verweerder doelt met zijn motief “*er staat wel degelijk nog een andere persoon op dat huurcontract*”. Uit het voorgelegde huurcontract, hetgeen zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de referentiepersoon samen met verzoekster het huurcontract heeft afgesloten, zonder tussenkomst van een derde. Het motief van verweerder dat de referentiepersoon helemaal niet vermogend genoeg zou zijn om huur te betalen in Nederland voor een woning waarin hij zelf niet woonachtig is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster weldegelijk documenten heeft aangebracht die aantonen dat de referentiepersoon daadwerkelijk haar huurgelden heeft betaald voor de periode januari – juni 2022. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat daarmee terdege rekening werd gehouden.

Verweerder kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij in zijn nota met opmerkingen repliceert dat de motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing, steun zou vinden in de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder op gedetailleerde en uitgebreide wijze alle opgeworpen elementen met de nodige zorgvuldigheid heeft onderzocht. Nochtans erkent verweerder in zijn nota met opmerkingen en in de bestreden beslissing dat verzoekster, ten opzichte van haar vorige verblijfsaanvragen, een reeks bijkomende stukken heeft neergelegd. Er blijkt niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de huurovereenkomst en het document ‘afschrift van betaalrekening’ van ING bank. De repliek van verweerder in zijn nota met opmerkingen, waarbij hij zich grotendeels beperkt tot herhalen van de motieven van de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan de vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN